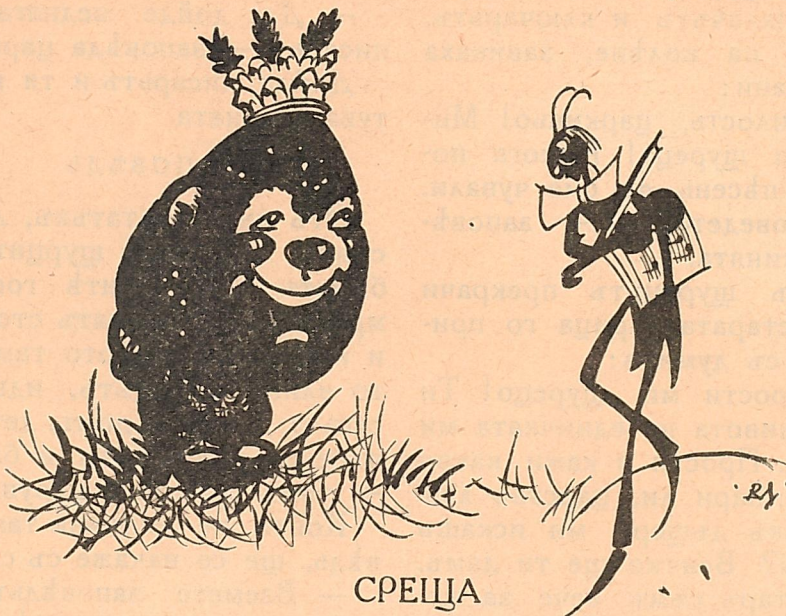

— И-ху-ху! И-ха-ха! Нека да се помни, нека да се знае, кога щурецъ-пъвецъ е билъ на царско хоро свирецъ!
Така щурцитъ и мравкитъ станаха приятели.

Орлинъ Василевъ

СРЕЩА

— Добро утро, царь гжбарь, на полята господарь!...

Два дни вече какъ те диря, искамъ царски да посвирия.

Въ твойтѣ есенни палати пакъ Септемврий ме изпрати, голъ и беденъ като птичка съ тазъ цигулка и торбичка.

Нито гладенъ, нито ситъ, но доволенъ и честитъ.

Азъ съмъ, скитника-щуреца, на полянитѣ пъвеца.

— Чуваль съмъ за тебе доста...

Твойта пѣсень не е проста,

Августъ много те похвали,

а пкъ Юлий още жали.

Казватъ, че си билъ юнакъ, цигуларъ и веселякъ.

Ако щешъ за честь и слава остани при насъ тогава.

Ще ти служатъ хубавици, ще ти дамъ товаръ жълтици, царски, сребъренъ сияхъ, да не ходишь сироммахъ.

Пѣй за гжби и гжбушки, за посестримитѣ крушки,

дето само киселѣятъ

и не могатъ да узрѣятъ.

Пѣй за дрѣнкитѣ зелени

и капинитѣ червени,

за врабцитѣ и полята —

да е весело въ сърдцата!...

И. Стубель